

குழந்தையின் இயல்பு

அக்பரின் அரசவையில் பீர்பால் என்னும் அமைச்சர் ஒருவர் இருந்தார். பீர்பால் கூறும் நயவுரைகள், அக்பருக்கு மிகவும் பிடித்தமையால், அவரைக் கேட்காமல் எந்த ஒரு முடிவும் எடுக்கமாட்டார்.

ஒருநாள், வழக்கம்போல அரசவை தொடங்கியது. அக்பரும் வந்துவிட்டார். ஆனால், பீர்பாலைக் காணவில்லை. காலம்கடந்து கொண்டிருந்ததே தவிர, பீர்பால் வருவதுபோல் தெரியவில்லை. என்ன ஆயிற்று பீர்பாலுக்கு, ஏன் இன்னும் அரசவைக்கு வரவில்லை? உடல் நலமில்லையோ? இவ்வாறு பலவாறாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார் அக்பர். பொறுமையிழந்த அவர், பீர்பால் வீட்டிற்கு ஆள் அனுப்பி அவரை வரவழைத்தார்.

அக்பர் : வாருங்கள் அமைச்சரே, ஏன் இவ்வளவு தாமதம்? காரணம் என்னவென்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?

பீர்பால் : அரசே, தாமதத்திற்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுகிறேன். என் மகனின் அழுகையை நிறுத்திவிட்டு வருவதற்குத் தாமதம் ஆயிற்று.

அக்பர் : பீர்பால் நீங்கள் சொல்வது மிகவும் வியப்பாக இருக்கிறதே! ஒரு குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்துவது அவ்வளவு கடினமான செயலா?

பீர்பால் : ஆம், அரசே! குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்துவது அவ்வளவு எளிதன்று.

அக்பர் : பீர்பால், நீங்கள் சொல்வதனை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. அரசவையில் கடினமாகத் தோன்றும் வழக்குகளைக்கூட எளிதாகத் தீர்க்க எனக்கு ஆலோசனை வழங்கியிருக்கிறீர்கள். ஆனால், ஒரு குழந்தையை உங்களால் சமாதானம் செய்ய முடியவில்லை என்று கூறுவது நம்பக் கூடியதாக இல்லையே.

பீர்பால் : அரசே! பெரியவர்களின் வழக்குகளைக்கூட எளிதாகத் தீர்த்து வைத்துவிடலாம்; ஆனால், அடம்பிடிக்கின்ற குழந்தைகளிடம் நம்முடைய வாய்ச்சொல் எடுபடாது.

அக்பர் : அப்படியா சொல்கிறீர்கள்?

பீர்பால் : ஆம், அரசே. அதனை நான் இப்பொழுதே மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறேன்.

அக்பர் : எப்படி மெய்ப்பிப்பீர்கள்? சொல்லுங்கள், பீர்பால்.

பீர்பால் : அரசே, நான் சில மணி நேரத்திற்குக் குழந்தையாக உங்கள் முன் அழுது அடம் பிடிக்கின்றேன். என்னைச் சமாதானம் செய்யுங்கள் பார்க்கலாம்.

அக்பர் : அவ்வளவுதானே, நீங்கள் குழந்தையாக நடிக்கத் தொடங்குங்கள், நான் எவ்வளவு எளிதாகச் சமாளிக்கிறேன், பாருங்கள்.

பீர்பால் தன்னைக் குழந்தையாக நினைத்துக்கொண்டு கை கால்களைத் தரையில் உதைத்துக் கொண்டு அழத் தொடங்கினார்.

அக்பர் : அட்டே, ஏனப்பா அழுகிறாய்? என்ன வேண்டும் உனக்கு? அழாதே, குழந்தாய். நீ என்ன கேட்டாலும் வாங்கித் தருகிறேன். நல்ல பிள்ளையாய் அழாமல் இரு, சரிதானே!

பீர்பால் : உக்கும்.....அதெல்லாம் முடியாது. எனக்கு ஒரு யானை வேணும்.....

அக்பர் : யானைதானே இதோ வரவழைக்கிறேன். யாரங்கே? உடனே ஒரு யானைப்பொம்மையைக் கொண்டு வா.

(உத்தரவு அரசே என்று ஒரு காவலாளி ஓடிச்சென்று யானைப்பொம்மையைக் கொண்டு வந்தான். பீர்பால் மீண்டும் பெருங்குரலெடுத்து அழத் தொடங்கினார்.)

பீர்பால் : இந்த யானை இல்லே, நான் கேட்டது பெரிய யானை. எனக்கு யானை வேணும்... இப்பவே வேணும்.

அக்பர் : ஓ! உனக்கு உண்மையான யானை வேண்டுமா? சரி... சரி... அழாதே, யாரங்கே, நம்முடைய பட்டத்து யானையை இங்கே அழைத்து வா.

(பட்டத்து யானையும் அரசவைக்குள் நுழைந்தது. யானையைப் பார்த்த பின்னும் பீர்பால் மீண்டும் அழத் தொடங்கினார்.)

அக்பர் : நீ கேட்டதனைத்தான் வரவழைத்துவிட்டேனே, இன்னும் என்ன வேண்டும் உனக்கு? ஏன் மீண்டும் அழுகிறாய்?

பீர்பால் : எனக்கு இப்ப ஒருஒரு பானை வேணும்.....

அக்பர் : பானையா! காவலாளி, உடனே சென்று ஒரு பானை கொண்டு வா.... இம்...இம்...விரைவாக...

(காவலாளி கொண்டுவந்த பானையைப் பார்த்த பீர்பால் மீண்டும் கைகால்களைத் தரையில் உதைத்துக்கொண்டு அழத் தொடங்கினார்.)

- அக்பர் : நீ கேட்டவற்றைத்தான் தந்துவிட்டேனே! மீண்டும் மீண்டும் ஏன் அடம் பிடிக்கிறாய்? என்று கூறிய அக்பரின் குரலில் சினம் எட்டிப் பார்த்தது.
- பீர்பால் : போப்பா! நீ சினம் கொண்டால் நான் எதுவும் சொல்லமாட்டேன். ம்.....ம்..... என்று மறுபடியும் அழத் தொடங்கினார், பீர்பால்.
- அக்பர் : அழாதேடா செல்லம். நீ கேட்டவற்றைத்தான் உடனே தருகிறேனே, அப்புறமும் ஏன் அழுகிறாய்?
- பீர்பால் : அப்பா...அப்பா...யானையை இந்தப் பானைக்குள்ளே போட்டுத் தாப்பா....
- அக்பர் : என்னது? இவ்வளவு பெரிய யானையை எப்படி இந்தச் சிறிய பானைக்குள் போட முடியும்? அதனைச் செய்ய முடியாதுடா கண்ணா.
- பீர்பால் : போப்பா, நான் எது சொன்னாலும் முடியாதுன்னே சொல்றீங்க, எனக்கு இப்பவே யானையைப் பானைக்குள்ளே போட்டுக் கொடுங்க இம்.... இம்...

(பெருங்குரல் எடுத்து அழத் தொடங்கினார் பீர்பால். ஒரு குழந்தையை அமைதிப்படுத்துவது அவ்வளவு எளிதான செயலன்று என்பதனை அப்போதுதான் அக்பர் உணரத் தொடங்கினார்.)

- அக்பர் : இதோ பாரு செல்லம், யானையைப் பாரு, எவ்வளவு பெரிய உருவம்; ஆனால், அப் பானையைப் பார்த்தாயா, இவ்வளவு சிறிய வடிவம். நீ சொல்வதுபோலச் செய்ய முடியாதுடா, உனக்கு வேறு ஏதாவது வேண்டுமா சொல், இப்பொழுதே கொண்டுவரச் செய்கிறேன்.
- பீர்பால் : அது முடியாது. நான் சொல்வதனைச் செய்து காட்டுங்க.
- (இம்.....இம்.... என்று மீண்டும் அழத்தொடங்கினார்.)
- அக்பர் : போதும் பீர்பால், போதும். நான் என் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.
- பீர்பால் : இப்போது புரிந்துகொண்டீர்களா? என் மகனும் இப்படித்தான் அழுது அடம் பிடித்தான். அவன் அழுகையை நிறுத்துவதற்கே எனக்குப் பல மணி நேரம் ஆயிற்று.
- அக்பர் : நீங்கள் என்னை வென்றுவிட்டீர்கள்.
- (சிரித்தபடியே எழுந்த பீர்பால், தம் இருக்கைக்குச் சென்றார்.)

மாதிரி வினா

கட்டுரை வினா

‘குழந்தையின் இயல்பு’ என்னும் கதையைச் சுருக்கி எழுதுக.